

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Art. 9. Solvitur objectio petita à distinctione quæstionum juris & facti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83614)

institutione sua exprimunt: quia sexta Synodus epistolam illam interpretata est sine Pontifice, eas eodem modo interpretante: nam neque in illis epistolis interpretandis secuta est instructionem Agathonis; imò potius contradixit, juxta Bellarminum, & rei veritatem; quia Agatho in sua ad Imperatorem epistola 1. epistolas Honorii orthodoxas sufficienter declaravit, dicendo: *Quoniam Dominus & Salvator omnium, cuius fides est, qui fidem Petri non defecturam promissit, confirmare eum fratres suos admonuit, quod Apostolicos Pontifices, mea exiguitatis predecessores, fecisse semper, cunctis est agniti*; neque epistolarum illarum interpretationem ab ea factam confirmavit Leo II. in sua ad Constantinum epistola Concilii confirmatoria, in qua anathematizat Honorium, quia *Apostolicam Ecclesiam non Apostolica traditionis doctrinalustravit, sed prophana prodicione fidem immaculatam maculari permisit*. Nam 1. Bellarminus contendit hic à Græcis corruptam fuisse Leonis epistolam. 2. Supponendo hæc verba esse Leonis, illis non confirmatur, sed manifestè corrigitur sententia Concilii, quantum attinet ad Honorii epistolas: manifestè enim verbis illis Honorius damnatur tantum eò quòd Apostolico vigore Monothelitis non restiterit, nec monitum in incunabulis suffocavit.

Quæres, utra ex duabus responsionibus pro Bellarmino allatis sit alteri præferenda?

R. 1. Idem prius dicendum est de infallibilitate Concilii generalis circa textus dogmaticos, quod dicitur de ejus infallibilitate circa fidei dogmata; nam cum dogmata fidei nec definiantur, nec definiiri possint à Concilio generali interpretatione & collatione textuum dogmaticorum, ut constat ex praxi omnium Conciliorum generalium, Concilii generalis infallibilitas circa fidei dogmata separari non potest ab ejus infallibilitate circa textus dogmaticos.

2. De Concilii generalis infallibilitate circa dogmata fidei duplex est sententia. Prima est Bellarmini, docentis Concilium generale separatim à Pontifice non esse circa fidei dogmata infallibile, adeoque in dogmatibus fidei definiendis errare posse ante Pontificis confirmationem, nisi Patres ejus instructionem sequantur. Secunda sententia est aliorum Theologorum, qui tenent Concilium generale, etiam separatim à Pontifice, esse circa fidei dogmata infallibile, adeoque etiam ante Romani Pontificis confirmationem in dogmatibus fidei definiendis errori obnoxium esse non posse. Hanc autem Doctorum catholicorum controversiam hic non suscipimus dirimendam.

3. Juxta primam sententiam, dicendum est Concilium generale separatim à Pontifice, non esse in textibus dogmaticis interpretandis infallibile, adeoque ante Pontificis confirmationem in eorum orthodoxia, vel heterodoxia declaranda falli posse, nisi tamen Patres in hac sua declaratione sequantur præjudicium Pontificis. Juxta secundam verò sententiam dici debet, Concilium generale, etiam separatim à Pontifice, habere in textibus dogmaticis interpretandis infallibilitatem, adeoque in eorum orthodoxia, vel heterodoxia declaranda falli non posse etiam ante Pontificis confirmationem, etiamsi Pontifex orthodoxiam, vel heterodoxiam illam non præjudicavit.

4. Qui primam sententiam tenent, sine præjudicio infallibilitatis Ecclesiæ circa textus dogmaticos, intrepidè dicere possunt sextam Synodum circa Honorium in duplicem prolapsam esse errorem; errorem scilicet facti purè personalis, Honorium ex falsa informatione connumerando hæreticis; & errorem juris, vel, si vis, facti ad fidem pertinentis, Honorii epistolas etiam secundum sensum litteralem sumptas malè interpretando, & ut heterodoxas abjiciendo.

In secunda verò sententia, cum, ut hic supponimus, & alias sufficienter ostendimus, probabiliter dici non possit epistolas Honorii, secundum sensum quem verba per se exprimunt, spectatas, dogmati

catholico adversari, vel dicendum est acta sextæ Synodi à Græcis falsatoribus fuisse corrupta, quantum ad Honorium attinet, quod parum probabile videtur, vel dicendum potius, sextam Synodum epistolas Honorii non considerasse nisi relatè ad mentem & intentionem ejus, adeoque errasse circa illas errore tantum facti purè personalis, abjiciendo illas ut scriptas mente hæretica, vel saltem ex intentione favendi hæreticis, ipsumque Honorium ex falsa præsumptione anathematizando ut hæreticum, vel saltem ut fautorem hæreticorum.

Porro sicut alterutrus sententiæ de infallibilitate Concilii generalis circa dogmata fidei & textus dogmaticos, ita & alterutrus responsionis ad difficultatem petitam ex facto sextæ Synodi circa Honorium, liberam lectori opinionem relinquitur: quia utravis eligatur responsio, manet indubitata Ecclesiæ infallibilitas in interpretandis & qualificandis textibus dogmaticis; quam infallibilitatem Concilium generale separatim à Pontifice non exercet in prima sententia, & exercet in secunda sententia, in quam magis, quam in alteram propendimus, hanc sententiam intelligentes de Concilio perfectè ecumenico, in quo proinde legati Pontificii præsentés sunt & præsent.

ARTICULUS IX.

Solvitur obiectio petita à distinctione questionum juris & facti.

Obi. Quòd textus aliquis dogmaticus sit orthodoxus, aut heterodoxus, est quæstio facti. Atqui Ecclesia errare potest circa facta. Ergo errare potest in declaranda orthodoxia, vel heterodoxia textuum dogmaticorum. R. 1. neg. maj. & dico esse quæstionem juris, cum quaritur de aliquo textu dogmatico, utrum sit orthodoxus, an heterodoxus. Ratio convincens est, quia cum quaritur de aliquo textu, qui dogma aliquod exprimit, utrum sit orthodoxus, an heterodoxus, manifestè perinde est ac si quaratur, utrum dogma quod illo textu exprimitur, sit orthodoxum an heterodoxum, & manifestum est esse quæstionem juris, cum de dogmate, quod exprimitur aliquo textu, quaritur utrum sit orthodoxum, an heterodoxum.

Confirmatur. Quia cum quaritur de quinque famosis Propositionibus, quæ sunt textus dogmatici, utrum sint orthodoxæ, an heterodoxæ, esse quæstionem juris fatentur novatores, contra quos hic disputamus. Atqui non est porior aliqua ratio pro illis Propositionibus, quam pro alio quolibet textu dogmatico, puta quam pro Thalia Aui, pro Epistola Nestorii ad Cyrillum, pro Esthesi Sergii, &c. Nec juvat adversarios, si dicant hos textus & alios similes, esse textus prolixos, quinque verò propositiones esse textus breves: harum enim propositionum heterodoxia non est merum factum, quia sunt textus dogmatici, non quia sunt textus breves; & ex eo quòd alii textus sunt prolixos, nihilominus sunt dogmatici. Ergo eorum heterodoxia non est merum factum, quantumvis prolixi supponantur.

Amplius. Heterodoxia quinque propositionum pertinet ad quæstionem juris, quia in tantum sunt heterodoxæ, in quantum exprimunt falsum dogma, & falsum dogma quod exprimunt, pertinet ad jus. Atqui alii quilibet textus dogmatici heterodoxi, quantumvis prolixi supponantur, heterodoxi sunt, quia falsum dogma exprimunt, quod falsum dogma ad jus quoque pertinet. Ergo evidenter eorum heterodoxia tam pertinet ad quæstionem juris, quam heterodoxia quinque propositionum.

R. 2. Dato quòd orthodoxia & heterodoxia textuum dogmaticorum sint facta, distinguenda esse facta duplicis generis. Nam 1. sunt facta particularia, personalia, & ad fidem nullatenus pertinentia, & ex quorum affirmatione, vel negatione nullatenus periclitatur veritas catholica; ut si quaratur utrum talis sit promovendus ad Episcopatum, utrum fuerit jure pro-

promotus, utrum sit deponendus, &c. In ejusmodi factis decidendis Ecclesiam errare posse, in confesso est apud omnes catholicos: ejusmodi enim factorum decisio pendet à depositione testium, à quibus falli potest Ecclesia; & aliunde in ejusmodi factis decidendis infallibilitas necessaria non est Ecclesiae ad semper rectè docendum, & servandum fidei depositum; nec ex errore Ecclesiae circa illa fides in periculum aliquod adducitur.

2. Sunt etiam facta generalia, ad fidem pertinentia, ex quorum falsa affirmatione vel negatione fides adducitur in periculum; ita conjuncta cum dogmate aliquo, ut falsa affirmatio vel negatio facti, sit affirmatio falsi, vel negatio veri dogmatis; talia, ut si Ecclesia circa illa erraret, malè doceat fideles; talia, ut si circa illa errare possit Ecclesia, possit veras traditiones ut falsas repudiare, & falsas traditiones ut veras suscipere, atque in dogmatibus fidei definiendis falli. Unde quod Ecclesia in ejusmodi factis & questionibus, quæ de illis occurrunt, solvendis, prorsus infallibilis sit, catholicis omnibus planè indubitatum est, & tam certum esse debet, quàm certum est eam non posse malè docere, traditiones veras rejicere & falsas amplecti, falsa affirmatione, vel negatione doctrinam orthodoxam in periculum adducere, in dogmatibus fidei definiendis errare; breviter, tam certum esse debet, quàm ex iis omnibus, quæ ad servandum fidei depositum necessaria sunt, nihil ei deesse posse.

Dico autem, orthodoxiam, & heterodoxiam textuum dogmaticorum, si dici debet factum, esse factum secundi generis: nam si factum est, 1. est factum generale, seu fideles omnes spectans: quid enim magis spectat fideles omnes, quàm textus, qui in manus omnium venire potest, & ex quo omnes sanam doctrinam, si orthodoxus, hereticam verò, si heterodoxus est, haurire possunt. 2. Est factum ad fidem pertinens: nam vel affirmat, vel negat verum dogma. 3. Est factum, ex cuius falsa affirmatione vel negatione vera fides adducitur in periculum: veram enim fidem in eminenti periculo versari necesse est, si Ecclesia textum orthodoxum tanquam heterodoxum, aut heterodoxum tanquam orthodoxum fidelibus proponat.

4. Est factum ita conjunctum cum dogmate, ut ejus falsa affirmatio vel negatio sit affirmatio falsi vel negatio veri dogmatis: nam si Ecclesia affirmaret v. gr. epistolam Nestorii ad Cyrium esse orthodoxam, hoc ipso affirmaret Christum esse purum hominem; & si negaret Thalam Aui esse heterodoxam, hoc ipso negaret Verbum esse Deum, &c.

5. Est factum tale, ut si Ecclesia circa illud erraret, malè doceret fideles: nam malè docet ille, cuius doctrina, ii qui docentur, induci possunt in errorem. At Ecclesia textum orthodoxum ut heterodoxum, vel heterodoxum ut orthodoxum proponente, fideles faciliè in errorem inducerentur; faciliè enim propter auctoritatem Ecclesiae, textum orthodoxum rejicientes ut heterodoxum, doctrinam in eo expressam rejicerent ut heterodoxam, vel textum heterodoxum suscipientes ut orthodoxum, doctrinam in eo expressam susciperent ut orthodoxam.

6. Denique est factum tale, ut si Ecclesia posset circa illud errare, posset veras traditiones ut falsas rejicere, & falsas suscipere ut veras: posset enim orthodoxorum Patrum & legitimorum Conciliorum textus reprobare, & approbare textus hereticorum & pseudo-synodorum. Unde ulterius, textus dogmaticos veterum scriptorum & conciliorum malè interpretando, falli posset in dogmatibus fidei definiendis. Manifestum igitur est, Ecclesiam circa textus dogmaticos infallibilem esse, siue eorum orthodoxia vel heterodoxia dicatur pertinere ad questionem juris, siue dicatur pertinere tantum ad questionem facti: quia si pertinet ad questionem facti, pertinet ad questionem facti generalis, fidem spectantis, &c. adeoque ad questionem, circa quam tam necesse est Ecclesiam esse infallibilem, quàm circa questionem juris.

Simonet Theol. Tom. II.

Dices. Sanctus Thomas, & cum eo Theologi penè omnes docent, Ecclesiam fallibilem esse in questionibus facti. *Resp.* S. Thomam & alios Theologos loqui de factis particularibus, & purè personalibus, non de factis generalibus & dogmaticis, qualia sunt textuum dogmaticorum orthodoxia & heterodoxia, si tamen sunt facta tantum. Audiamus Sanct. Thomam, & Bellarminum pro omnibus Theologis. Sic autem habet S. Thomas quodlibet. 9. art. 16. in O. *Certum est, quod judicium Ecclesiae universalis errare in his, quæ ad fidem pertinent, impossibile sit... in aliis vero sententiis, quæ ad particularia facta pertinent, ut cum agitur de possessionibus, vel de criminibus, vel de hujusmodi, possibile est judicium Ecclesiae errare propter falsos testes.*

Bellarminus verò lib. 4. de Roman. Pontif. cap. 2. pag. 955. sic ait: *Annotandum est, sententias & decreta Pontificum interdum versari in rebus universalibus, quæ toti Ecclesiae proponuntur, qualia sunt decreta de fide, & præcepta morum generalia; interdum in rebus particularibus, quæ ad paucos pertinent, quales ferè sunt omnes controversie facti, ut an talis sit promovendus ad episcopatum, an jure fuerit promotus, an videatur deponendus... Conveniunt omnes Catholici... posse Pontificem, etiam ut Pontificem, & cum suo cœtu consiliarios, vel cum generali Concilio, errare in controversiis facti particularis, quæ ex informatione testimoniisque hominum præcipuè pendunt.*

Vides Sanct. Thomam & Bellarminum loqui de factis in quibus Ecclesia decipi potest à falsis testibus, ac proinde de factis, in quorum examine testes adhibentur; loqui de factis, quæ ex informatione & hominum testimoniis præcipuè pendunt. At manifestum est, textuum dogmaticorum orthodoxiam & heterodoxiam non esse facta hujusmodi: nam in examine textuum dogmaticorum testes non adhibentur, sed eos per se expendere potest & expendit Ecclesia: neque controversiarum, quæ de textuum illorum orthodoxia vel heterodoxia occurrunt, decisio pendet ex informatione & testimoniis hominum, sed ex eorum interpretatione, intelligentia Scripturarum Sacrarum, & traditionum divinarum notitia; & aliquando ex eorum collatione cum orthodoxorum Patrum scriptis, symbolis aut canonibus Conciliorum, Summorum Pontificum decretis. In his autem omnibus Ecclesia infallibilis est propter infallibilem Spiritus Sancti assistentiam. Dato igitur quod textuum dogmaticorum orthodoxia & heterodoxia sint facta, non sunt saltem de numero factorum illorum, de quibus loquuntur S. Thomas & alii Theologi, cum ajunt Ecclesiam in factis errare posse. Quod

Confirmatur. Quia S. Thomas, & alii Theologi loquuntur de factis, quæ ad paucos spectant, nec ad fidem pertinent. At de controversiis, quæ circa orthodoxiam vel heterodoxiam textuum dogmaticorum occurrunt, 1. dici non potest, quod ad paucos spectent: nam spectant ad omnes fideles, & omnium fidelium sapennumero magni interest, ut finiantur, & auctoritate, cui omnes se submittere teneantur, adedque auctoritate infallibili decendantur. 2. Dici non potest, quod ad fidem non pertineant: nam v. gr. cum quaeritur, quanam ex Cyrilli & Nestorii epistolis sit Symbolo Nicæno consona, quanam dissona, quis sanæ mentis neget, hanc questionem ad fidem pertinere? Et verò cum quaeritur, quanam ex duabus epistolis sit orthodoxa, quanam heterodoxa, evidenter idem est, ac si quaeratur, utrum Christus sit Deus, an purus homo.

Dices. Saltem Ecclesia non est infallibilis, nisi circa facta à Deo revelata. Atqui quod textus aliquis dogmaticus sit orthodoxus aut heterodoxus, non est factum à Deo revelatum. Ergo, &c. *Resp.* neg. maj. cujus falsitas facili inductione demonstratur. Nam 1. quod celebrata fuerit Synodus, quæ Nicæna vocatur, quod fuerit generalis, quod fuerit legitima, quod definierit Filium in divinis esse Patri consubstantialem; quod Symbolum, ejus nomine Nicænum nuncupa-

Dd 2 rum,

tum, approbat; quod illud Symbolum nunc exte-
rale, quale ab eo approbatum est, sunt facta, quæ
à Deo saltem in doctrina adversariorum revelata non
fuerunt, & tamen circa aliquod ex eis Ecclesiam
falli posse, nemo catholicus dixerit.

2. Quod tales textus sint Cypriani, Ambrosii,
Hieronymi, Augustini, &c. quod Cyprianus, Am-
brosius, Hieronymus, &c. in talibus textibus tale
dogma expresserint; quod Cyprianus, Ambrosius,
&c. sint veri testes traditionis Apostolicæ in talibus
textibus, sunt facta non revelata à Deo, & tamen
Ecclesia circa illa infallibilis est: alioquin non est
infallibilis in discernendis ex communi Patrum con-
sensu veris traditionibus à falsis, quod nemo fidelis
concedet. Alia quamplurima ejusmodi facta brevita-
tis causa prætermittimus, circa quæ, quamvis à Deo
revelata non fuerint, Ecclesiam errare non posse,
inconfesso est apud orthodoxos omnes.

ARTICULUS X.

*Solvitur objectio petita ex infallibilitate Ecclesiæ
circa sensum auctorum, qui textus dogmaticos
componunt.*

Obj. Ecclesia non est infallibilis circa sensum au-
ctorum, qui libros dogmaticos componunt.
Ergo nec circa sensum librorum dogmaticorum.
Pro solutione

Nota. Duplex distinguendus est sensus auctoris li-
brum scribentis, internus scilicet, quem voco perso-
nalem; & externus, quem litteralem nomino. Sen-
sus internus seu personalis est ille, quem auctor ha-
bet in mente, quando scribit: externus verò seu li-
teralis, est ille quem verba ab auctore in scribendo
adhibita, per se & ex institutione sua exprimunt, &
præferunt. His autem prænotatis,

R. dist. ant. Ecclesia non est infallibilis circa sen-
sum internum & personalem auctorum, qui, &c.
C. ant. Ecclesia non est infallibilis circa sensum ex-
ternum & litteralem auctorum, qui, &c. Neg. ant.
& conseq. Sensus enim librorum dogmaticorum est
sensus externus & litteralis auctorum, qui libros
dogmaticos componunt.

Dices 1. Distinctio sensus personalis & litteralis
arbitraria est, & gratis conficta. *Resp.* Hoc negan-
do: nam fieri potest, & quandoque fit, ut quis ha-
beat in mente sensum orthodoxum, & tamen in scri-
bendo utatur verbis, quibus sensus heterodoxus ex-
primitur: ut enim ait S. Thomas 1. part. quæst. 3.
art. 2. in O. ex verbis inordinate prolatis incurritur
hæresis. Potest autem quis rectè sentiens, verba in-
ordinate proferre, & hoc interdum contingere, gra-
tis, imò & contra experientiam negaretur.

Dices 2. Ecclesia ex concessis non est infallibilis
circa sensum personalem auctorum dogmaticorum.
Ergo nec est infallibilis circa litteralem sensum eo-
rum. *Resp.* neg. conseq. Ratio disparitatis est, quia
Ecclesia non est infallibilis (supple semper, infallibi-
litate promissa, de qua hic semper agitur) nisi quan-
tùm requiritur ad servandum fidei depositum, & ad
tuendos fideles contra fraudes hæreticorum, eoique
in vera fide continendos. Ad hæc autem sufficit in-
fallibilitas circa fidei dogmata, & sensum litteralem
auctorum, qui de fidei dogmatibus scribunt. Unde
infallibilitas circa sensum personalem auctorum dog-
maticorum, gratis attribueretur Ecclesiæ. Pro quo

Nota. Magnum discrimen est inter personalem &
litteralem sensum auctoris dogmatici. Sensus enim
personalis latet in mente auctoris; unde fidem no-
stram nec javare nec corrumpere potest, & pertinet
ad secreta cordium, quorum solus Deus discretor
est infallibilis. At sensus litteralis extat in texti-
bus, qui in manus omnium venire possunt, &
ab omnibus legi. Unde prout textus sunt ortho-
doxi vel heterodoxi, sensus litteralis ad fidem no-
stram juvandam, vel depravandam plurimum potest

valere. Ex quo manifestè apparet ratio attribuendi Ec-
clesiæ infallibilitatem circa sensum litteralem, & non
attribuendi circa sensum personalem auctorum dog-
maticorum.

Dices 3. Ecclesia non solum libros dogmaticos,
sed etiam eorum auctores anathematizat, Ergo non
est ratio, cur potius Ecclesia censeatur infallibilis circa
sensem litteralem, quam circa personalem auctorum
dogmaticorum. R. neg. conseq. Nam cum Ecclesia
anathematizat textum dogmaticum, illum execratur
ut heterodoxum, in quo si falleretur, textum ortho-
doxum execraretur ut heterodoxum, & ut heterodo-
xum fidelibus execrandum proponeret, sicque manife-
stè fideles induceret in errorem in re ad fidem per-
tinentem; quod aliquando contingere posse, divinis pro-
missionibus evidenter repugnat. At cum Ecclesia ana-
thematizat auctorem textus dogmatici, illum tantum
execratur ut hæreticum; in quo si fallitur, etiam post
maturam deliberationem, & diligentem veritatis in-
quisitionem, ex ejus errore sequitur tantum injusta
materialiter hominis privati infamatio, ex qua infama-
tione fides non periclitatur, nec fideles ad falsum ali-
quod dogma suscipiendum inducuntur.

Porro ut Ecclesia auctorem libri dogmatici tanquam
hæreticum damnare possit, tria sufficiunt, nempe in-
fallibilitas Ecclesiæ circa sensum litteralem auctoris,
seu infallibilis notitia heterodoxiæ libri; notorietas,
qua constat librum heterodoxum esse hujus auctoris;
& hujus auctoris, si adhuc vivit, inobedientia erga
Ecclesiam, seu pertinacia in defendendo libro hetero-
doxo; unde meritò arguitur hæreticum animum ge-
nere, & si è vivis excessit, iusta præsumptio, quod
librum hæretico animo & intentione hæretica scripse-
rit, atque sensum, quem verba libri per se expri-
munt, in mente habuerit, nec respicerit. Quæ iusta
præsumptio haberi potest ex eo quod mortuus est ex-
tra communionem Ecclesiæ, vel nunquam ante mor-
tem, Ecclesiæ judicio librum suum submittere se, scri-
pto vel viva voce professus est.

Dices 4. Ecclesia tam decidit orthodoxiam vel hete-
rodoxiam sensus personalis, quam decidit orthodo-
xiam vel heterodoxiam sensus litteralis. Ergo nec ma-
gis nec minus infallibilis est circa sensum personalem,
quàm circa litteralem. R. neg. ant. Nam v.g. Synodus
Ephesina anathematizando epistolam Nestorii, sensum
Nestorii litteralem heterodoxum esse pronuntiavit,
ipsum verò Nestorium anathematizando, solum decla-
ravit se illum habere ut hominem hæreticum, & ut
talem ab omnibus fidelibus habendum ac vitandum ef-
fe, quia scilicet moraliter constabat illum esse aucto-
rem epistolæ hæreticæ, eam hæretica intentione scri-
pisse, & mentem hæreticam habere.

Item quinta Synodus anathematizando scripta
Theodori Mopluëstini, sensum ejus litteralem hete-
rodoxum esse declaravit: ipsum verò Theodorum
anathematizando, solum memoriam ejus ut homi-
nis, qui & hæresim docuisset, & in hæresi mor-
tuus esset, infamavit & execrata est, execrandum si-
delibus propinavit, eò quod satis superque constabat
illum scriptorum illorum auctorem fuisse, ea anime
hæretico concinnasse, & extra Ecclesiæ communio-
nem defunctum esse, adeoque hæreticam mentem
nunquam deposuisse.

Item eadem quinta Synodus damnando textus
Theodoretæ & Ibas, sensum eorum litteralem damna-
vit ut heterodoxum. Quarta verò Synodus sensus eo-
rum personalis orthodoxiam minimè definivit, sed so-
lum illos in sedes suas restituit ob sensum personalem
orthodoxum, ab eis sufficienter probatum; seu, quod
idem est, quia sufficienter Theodoretus quidem Ne-
storio anathema dicendo, atque epistolam Leonis &
fidei expositionem subscribendo, Ibas verò anathema-
tizando Nestorium & Eutychetem, se catholicè sen-
tire ostenderunt.

Dices 5. Ecclesia quandoque & textum auctoris &
ipsum auctorem sub ipsius auctoris nomine indiscrimi-
natim anathematizat. Ergo tunc saltem & sensus per-
sonalis & litteralis heterodoxiam indiscriminatim de-
finiit.